

Біла шубка
із кролика

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Зима не вміє красиво померати. Вкривається пігментними плямами рудого пилу й сірими пухлинами брудних кучугур. Розпадається живцем – ганебно, у всіх на очах. Змарніла крига сочиться сукровицею перших струмків.

Пискляві синиці зловтішно скачуть хворим тілом зими, покльовуючи його, – насолоджуються помстою за кілька голонних місяців. Принюхуються до посірілого снігу ще мляві, але вже заінтриговані цим розпадом собаки. У їхніх жовтих пісяних мітках, подібних до слідів йодоформу, ввижається щось медичне. Наче тільки вони – ці безмежно добросерді створіння – намагаються хоч якось зарадити приреченій пацієнтці. Та це лише здається. Насправді ж їхні теплі цівки лише роз'ятрюють тонку зболену шкіру.

Люди гидливо пробігають тротуарами, намагаючись не наступати на купки лайна, що пережили підсніжну консервацію майже в первозданному вигляді. Часом хтось хибить, тоді йому доводиться засовувати черевик просто в крихку пухлину зими і ятрити її щосили, дістаючись більш-менш чистого кристалізованого снігу. Це схоже на бузувірський макабричний ритуал, садистську розправу зі смертельно

У Нюсі завмерло серце.

– Так. А що?

– Нічого. Просто цікаво стало. На вас такий класичний чорно-білий ансамбль. От я й подумала: чим ви його завершуєте?

Лікарка усміхнулася дуже широко, із легким смішком, даючи зрозуміти, що розмова ця, мовляв, товариська. А Нюсі було не до сміху. Гримуча шуба й так скалкою сиділа в голові. Як і щоразу у громадському місці, дівчині треба було знайти спосіб одягнутися без свідків. На щастя, у цьому випадку все складалося чудово: між коридором і кабінетом лікарки виявився невеличкий тамбур, який докторка Лемська гордо назвала передпокоюм. Там, розкинувши закручені на всі боки «роги», стояла дерев'яна вішалка у стилі ретро. Можливо, навіть не у стилі, а справді стара, просто в гарному стані. На ній уже висіло довге сіре пальто з маленьким хутряним комірцем – вочевидь, самої докторки. Поряд Нюся примостила свою шубку, і та настобурчилася, ніби в ній залишилась якась дівчина-невидимка.

Нервово попрощавшись із лікаркою, Нюся пірнула в сутінки «передпокою» – там горіло одне маленьке бра з темною лампочкою. Настобурчене хутро з радісним гуркотінням лягло на плечі власниці. Нюся, уже за звичкою, почала активно згинати й розгинати руки, намагаючись хоч би в рукавах розім'яти й пом'якшити тверді шкурки. Вона знала, що ефекту це не дасть жодного, але рухи були вже автоматичними. Так людина, котра потерпала колись від лупи, довго не втрачає звички обтрушувати плечі.

На вулиці Нюсю зустріло кволе березневе сонце. Воно визирнуло з тісенького просвіту між будинками навпроти

й уже стомлено майже лежало на горизонті. Надвечірній морозець відверто кепкував із сонця, утворюючи на чорних калюжах карамельну скоринку. Нюсю завжди вражало це: якою би брудною не була вода, а лід на ній завжди білий і чистий. «Зима не здається, – подумала вона, – і вперто покриває весь цей бруд своїми стерильними пов'язками».

Минаючи «американський» будинок, Нюся машинально звела погляд, адже де вдень на тебе впала крапля, там надвечір можна чекати й чогось важчого. Справді: просто над її головою нависли кілька помітних бурульок. Ось тільки оцінити їхні розміри з такої відстані було важко. У будь-якому разі варто тікати. Нюся прискорила крок, паралельно зиркаючи на дахи над головою. До тих «подарунків», які вона діставала від попередніх весен, бракувало ще тільки бурульки на голову.

Минулої весни її ледь не відрахували з університету. І це на останньому курсі, перед самим випуском! Нюсю чомусь незлюбила одна з гуртожитських вахтерок. Хоч усіх студентів – тим паче п'ятикурсників – вона давно й добре знала в обличчя, у Нюсі навмисно й підкреслено запитувала перепустку. Терпляча й дещо флегматична Нюся тривалий час реагувала на це спокійно, та одного вечора ситуація із вахтеркою набула таких абсурдних рис, що терпіння дівчини різко ввірвалося. Вона пізно поверталася додому, бо затрималася в бюро перекладів, де підпрацьовувала після пар. На лихо, ще і спізнилася на останній трамвай і пів дороги чимчикувала пішки, доки її не наздогнала маршрутка. Логічним продовженням пригод стало невдале приземлення на рідній зупинці: зістрибуючи з високої сходинки автобуса, Нюся в темряві надибала чималий камінець і так сильно підвернула стопу, що аж закричала від болю. Ковтаючи сльози, вона шкандибала до гуртожитку

й, на диво, жодного разу не згадала, що сьогодні чергує саме та вахтерка. Тобто вечір «приємних» несподіванок тривав.

А сама вахтерка – огрядна тітка в сільській хустині – ніби знала, що саме Нюся прийде сьогодні «не за статутом». Утім, можливо, вона справді знала це, вистежуючи свою жертву впродовж усієї пообідньої пори. Отож, коли Нюся зрештою докульгала до дверей гуртожитку, ті виявилися замкненими зсередини. Уперше зіштовхнувшись із таким, Нюся розгублено оглядала двері, шукаючи там чи дзвінка, чи якогось переговорного пристрою. Але, крім монолітного дверного полотна, ляпато пофарбованого в нудний «підлоговий» червоно-коричневий колір, Нюся нічого не виявила. Вона вже замахнулася стукати і тоді, уявивши подальший розвиток подій, раптом згадала, що за дверима її чекає «улюблена» вахтерка. «Та вона мені просто не відчинить», – вирішила Нюся, дістала телефон і набрала номер Ліди, сусідки по кімнаті. Ліда виявилася «поза зоною». Мабуть, як завжди, забула зарядити телефон. Нюся стала переглядати телефонну книжку, щоби покликати на допомогу ще когось із подруг, і саме в ту мить двері тихо, але різко відчинились і з них вибіг якийсь незнайомий юнак. Нюся ввійшла й тут же нашттовхнулася на розпашіле від передчуття тріумфу обличчя вахтерки. Воно із зухвалою посмішкою глянуло на дівчину через скло наступних дверей і відвернулося. Машинально торкнувшись клямки, Нюся переконалася, що двері зі склом надійно замкнені. Їй також стало зрозуміло, що втручання подруг тут уже не допоможе. Та ще й обернеться скандалом. Нюся мобілізувала всю свою флегматичність, дістала із сумки перепустку і, готова до сеансу принижень, постукала у скло. У відповідь – тиша. Дівчина постукала наполегливіше й так само безрезультатно.

Щосили вгамовуючи роздратування, вирішила таки заговорити із прикрою бабою.

– Відчиніть, будь ласка, – голосно сказала Нюся, продовжуючи стукати. – Відчиніть!

Жодної звукоізоляції ті двері не створювали, і Нюся знала, що всередині її дуже добре чути. Варто було сказати щось провокативне, щоби принаймні виманити вахтерку з її схованки.

– Відчиніть, бо я в поліцію зателефоную, – знайшла що сказати Нюся. – Яке ви маєте право не пускати мене?

Поліція і провокативний тон не спрацювали. Украй стомлена Нюся вирішила припинити боротьбу й віддати вахтерці-садистці те, чого вона хоче, – свою гордість.

– Ну, будь ласка, відчиніть, – якомога лагідніше промовила дівчина. – Прошу вас.

Тут із вестибюля чітко пролунали гучні кроки. Дебела баба жваво підбігла до дверей і, майже притулившись губами до скла, сказала:

– А ти ще по-французьки попроси.

Різко відвернулася і зникла.

У Нюсиній голові петардою бабахнула розгадка: ось чому ця баба її ненавидить! Це ж вона чергувала того дня, коли Нюся супроводжувала делегацію французьких студентів і показувала їм гуртожиток. Нюся була найкращою на курсі саме у французькій. Тому їй і доручили стати гідесою. То он воно що... Класична плебейська агресивність до людини, яка знає і вмє більше за тебе.

Здавалося, що це відкриття мало умиротворити Нюсю відчуттям власної вищості, адже смішна баба, котра позаздрила студентці, що та вільно балакає французькою, просто

жалюгідна. Натомість Нюсю охопили геть протилежні емоції. Мабуть, то був якийсь симетричний спалах класової ненависті. Лють наповнила Нюсине тіло жагою дії. Фізичної дії. Рука здійнялася сама собою і з нечуваною раніше силою вдарила у скло.

Далі все було наче у сні: дикі зойки вахтерки (виявляється, вона саме підійшла до дверей із непомітного боку), натовп допитливих студентів, кров, лікарі... Уламок скла влучив бабі в щоку. Та оскаженіло розтирала кров обличчям і волила, що посадить «цю бандітку» за ґрати.

На щастя, бригада «швидкої» не стала викликати поліцію. За старшого там був фельдшер років п'ятдесяти із таким алкогольним амбре, що те було добре чутним навіть у гурті десятків вечірніх студентів. Він швидко оцінив ситуацію, блискавичним рухом витер кричущій бабі обличчя марлевою серветкою, продемонструвавши всім, що там лише маленька подряпина, й узявся до Нюсиної руки. У Нюсі було кілька порізів. Найбільше боліла та кровила рана на суглобі середнього пальця. Шкіра там відірвалася рівним трикутним клаптиком – наче по лекалу. Досі перебуваючи в шоківому стані, який здебільшого змушує нас зосереджуватися на якихось дурницях, Нюся повсякчас думала, що такими геометричними латками ріжуть шкіру пластичні хірурги. Шматочок зморшкуватої шкіри, зрізаний зі суглоба, потопав у темно-червоній субстанції, яка вже мало нагадувала кров, а більше якийсь джем із лісових ягід. Нюсю аж розвеселили всі ці чудернацькі аналогії й асоціації. Вона відчула несподіваний спокій і полегшення, вирушаючи на «швидкій» до лікарні. Там молодий черговий хірург, трохи схожий на Джорджа Клуні (на кого ж іще?), обережно змив «джем»

із Нюсиного пальця і приштопав на місце елегантний клапоть. Зашив їй також поздовжній поріз на вказівному пальці. А дві ранки на зап'ястку виявилися незначними – їх просто міцно перев'язали.

Попри те, що скандал не потрапив до поліційних зведень, він у всіх деталях (часто розбіжних, адже озвучених не лише «потерпілою», а й численними «свідками») був описаний комендантці гуртожитку. Та поблажливо ставилася до студентських бешкетів і, можливо, просто проігнорувала б ситуацію, якби тут не було зачеплено «священну корову» всіх комендантів і завгоспів – майно. Розбите на друзки велике скло – це вам не подряпана стіна в коридорі. За п'ять хвилин не замалюєш. Того самого дня Ольга Касьянівна (саме так звали комендантку) особисто доповіла деканові про зухвале хуліганство студентки п'ятого курсу Ганни Ярівчук, яке призвело до псування майна на суму... Цифри шахраювата Ольга Касьянівна назвала такі, що декан, який досі слухав її зі скептичною нудьгою й недовірою, бо вважав Нюсю гордістю факультету, раптом спалахнув праведним гнівом і наказав секретарці готувати наказ про відрахування Ярівчук. А коли хитра комендантка пішла, він, наче жертва «циганського гіпнозу», раптом отямився, відчув себе ошуканим і викинув уже видрукований наказ у кошик для сміття.

Середній палець у Нюсі досі болить. Точніше, не весь палець, а лише пошкоджений суглоб. Окрім того, він до кінця не розгинається, але Нюсі це чомусь подобається. Вона б і сама до пуття не пояснила, що хорошего в її мікрокаліцтві. Просто пальці в неї дуже гарні – довгі й тонкі, а манірна вигнутість одного з них, мабуть, і є тим ганджем, який не дозволяє досконалості перетворитися на самопародію.